

Päivi Lukkarila: Kolmen ajan maa
Karisto 2011
137 s.

Pieni suuri voimatarina

Kolmen ajan maa on mielenkiintoinen, nuoremmille lukijoille suunnattu ”voimakertomus”, eli kertomus vaikeuksien ja omien pelkojen kohtaamisesta sekä omaan itseen uskomisesta.

Tarinan minäkertojan roolissa on 10-vuotias Miima. Miima ja hänen pikkuveljensä Miko asuvat yksinhuoltajaäitinsä kanssa kerrostalossa, jonka kellarissa tapahtuu kummallisia asioita. Pikkuveljen puhumattomuus, uuden ystävän Mollin välinpitämättömyys sekä oman kotitalon kellarista kuuluvat pelottavat äänet johtavat Miiman lopulta uskomattomien tapahtumien jäljille.

Mikon kadotessa Miima löytää tiensä Kolmen ajan maahan, ja tutustuu Maluksen luomaan maailmaan. Malus on ikään kuin sielujen varastaja, joka imee lapsista elämän ulos – etenkin lapsista, joista kukaan ei tunnu välittävän. Miiman on tehtävä valinta auttaako Maluksen vangitsema lapsia, vai paetako omia pelkojaan.

Aikuisen silmin katsottuna Kolmen ajan maa on ”pieni suuri” voimatarina: mitaltaan tarina on ehkä lyhyehkö, mutta sisällöltään sitäkin mittavampi. Voimatarinaksi Kolmen ajan maan tekee päähenkilö Miiman koetus pelastaa pikkuveljensä lisäksi muut Maluksen vankeina olevat lapset.

Miima ei oikein tahdo uskoa itseensä, mutta kummasti uskoa koetuksen edessä löytyy. Tarinan fantastiset ainekset nousevat leikkien varjolla esiin nimenomaan sisäisenä voimavarana, josta ammentaa hädän hetkellä. Aikuisen näkökulmasta katsottuna tarinassa on hienoa juuri mielikuvituksen ja leikin voima.

Kolmen ajan maa on kirjoitettu nuoremmille lukijoille, mutta ajassa jota elämme, tarinan lukeminen tekisi hyvää ihan kaikille. Tarinan ydinsanomana voi tiivistää ajatukseen ”rakkaus ja leikki ovat hyvän elämän aineksia, joita kaikki tarvitsevat”.

Teksti Maria Loikkanen